

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 3/99

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 13. januára 1999 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], bytom [REDACTED], vo veci porušenia jeho základného práva upraveného čl. 36 písm. a) a c) v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím ministra práce a sociálnych vecí Slovenskej republiky č. 2576/98 - I/21 z 28. augusta 1998 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] **o d m i e t a** pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky v Košiciach (ďalej len „ústavný súd“) bolo 6. októbra 1998 doručené podanie, ktoré [REDACTED], bytom [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľ“), označil ako „sťažnosť“, ktorou sa dovoľával svojho „ústavného ľudského práva“. Z obsahu i petitu jeho podania vyplynulo, že obsahuje dva návrhy. V prvom išlo o návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 písmeno a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), t.j. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 365/1997 Z. z., ktorým

sa mení a dopĺňa zákon č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov s čl. 36 písm. a) a c) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, ktorý bol vyčlenený na rozhodnutie pléna ústavného súdu. Druhý návrh navrhovateľa mal povahu ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy smerujúcej proti rozhodnutiu ministra práce a sociálnych vecí Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) č. 2576/98-I/21 z 28. augusta 1998, ktorým zamietol žiadosť navrhovateľa o odstránenie tvrdosti zákona pri výpočte jeho starobného dôchodku. Týmto zamietavým rozhodnutím došlo podľa navrhovateľa k porušeniu označených základných práv, a to jeho práva na odmenu za vykonanú prácu, dostatočnú na to, aby mu umožnila dôstojnú životnú úroveň (čl. 36 písm. a/ ústavy), ako aj práva na ochranu bezpečnosti a zdravia pri práci (čl. 36 písm. c/ ústavy). Svoje stanovisko navrhovateľ zdôvodnil tým, že minister pri rozhodovaní o jeho žiadosti neprihliadol na to, že súčasne platný právny predpis ho oproti pôvodnému pri výpočte jeho starobného dôchodku „poškodzuje“, nakoľko výšku (rozsah) hrubého zárobku potrebnú pre výpočet čiastočného invalidného dôchodku rozširuje o ďalšie započítateľné príjmy oprávnenej osoby, čím dochádza k zníženiu zárobku, ktorý môže čiastočne invalidná osoba zarobiť bez toho, aby došlo k odňatiu jej čiastočného invalidného dôchodku (t.j. aby bola splnená ekonomická podmienka pre priznanie čiastočného invalidného dôchodku). Namietané rozhodnutie ministra navrhovateľ k svojej ústavnej sťažnosti nepripojil.

II.

Ústavný súd môže rozhodovať o sťažnostiach proti právoplatným rozhodnutiam ústredných orgánov štátnej správy, miestnych orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ktorými boli porušené základné práva a slobody občanov, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ústavy). Ide pritom o rozhodnutia vydané týmito orgánmi v správnom konaní, ako aj o ďalšie rozhodnutia, pokiaľ zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb upravené v zákone alebo na jeho základe v inom všeobecne záväznom predpise. Tieto práva sú vynutiteľné štátom, najčastejšie súdmi, ale aj inými štátnymi orgánmi, ktoré sú o nich príslušné rozhodovať, a teda poskytnúť im súdnu alebo inú právnu ochranu. Pokiaľ ide o preskúmanie takéhoto

rozhodnutia ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti je však potrebné, aby išlo o rozhodnutie týkajúce sa základného práva a slobody, ktoré nepreskúmava iný súd, takže takéto rozhodnutie musí byť s porušením namietaného základného práva a slobody v priamej príčinnej súvislosti.

Navrhovateľom označené rozhodnutie ministra z 28. augusta 1998 (č. 2576/98-I/21) o odstránení tvrdosti zákona však nemá povahu rozhodnutia podľa čl. 127 ústavy, pretože sa ním nerozhoduje o žiadnom základnom práve alebo slobode navrhovateľa. Týmto rozhodnutím sa má iba zmierniť „tvrdá“ aplikácia zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“), ako to ostatne potvrdzuje aj ustanovenie jeho § 176.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zistil, že takýmto rozhodnutím preto ani nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu navrhovateľom označených základných práv, nakoľko medzi nimi a rozhodnutím ministra na odstránenie tvrdosti zákona neexistuje žiadna príčinná súvislosť.

Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 293/1995 Z. z. pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 1999

JUDr. Ján Klučka
predseda senátu